Гаетано Доницети

Љубавни напитак

Саша Штулић и део хора

Гаетано Доницети

ЉУБАВНИ НАПИТАК

(Gaetano Donizetti: *L'elisir d'amore*)

Комична опера у два чина

Либрето: Феличе Романи

Диригент: **ЖЕЉКА МИЛАНОВИЋ / МИКИЦА ЈЕВТИЋ**
Редитељ: **АНДРЕЈ БЕСЧАСНИЈ, Украјина / Чешка**

Сценограф: САША СЕНКОВИЋ
Костимограф: ЈАСНА БАДЊАРЕВИЋ
Кореограф и уметнички сарадник: ДРАГАН ЈЕРИНКИЋ
Диригент хора: ВЕСНА КЕСИЋ КРСМАНОВИЋ

Улоге:

Адина, богата девојка ..... **ДАРИЈА ОЛАЈОШ ЧИЗМИЋ / СЕНКА НЕДЕЉКОВИЋ**
Неморино, млади сељак ..... **САША ШТУЛИЋ**
Белкоре, наредник ..... **ВАСА СТАЈКИЋ / НЕБОЈША БАБИЋ**
Дулкамара, надрилекар ..... **ЖЕЉКО Р. АНДРИЋ**
Ђанета, сеоска девојка ..... **МАРИЈА МИТИЋ ВАСИЋ / МАЈА АНДРИЋ**
Пепино ..... **ВЛАДИМИР СТОЈКОВИЋ**
Аљутант ..... **ВЛАДИСЛАВ ШЕГУЉЕВ**
Нотар ..... **ДАВИД ВЈЕШТИЦА**

***Дулкамарина свита* – балет:**
Катарина Кљајић, Александра Станаревић, Давид Груосо, Семјуел Бишоп, Иван Ђерковић / Милена Кркотић, Лана Стојановић, Милана Самарџић, Ђулио Милите, Милан Иван, Бојан Раднов.

Народ, Војници **– хор:**
Весна Варагић, Марија Војводић, Милица Досковић, Етел Кочи, Јасна Миливојевић, Рената Старовић Петошевић, Јелена Николић, Марија Цвијић, Сања Зеремски, Сандра Кленовшек, Душанка Јованов, Свјетлана Машић, Маја Дракић, Тања Теодоровић, Јелена Веселиновић, Драгана Вулић, Јелена Рудић, Јасна Кастел, Светлана Милићев, Александра Андрић, Марија Словић, Милица Вујић Рошу, Дина Ђокић, Данка Адамов, Ингрид Ирмењи, Драгана Келер, Софија Станић, Звездана Терзић, Милош Ристић, Душан Миланов, Војислав Малешев, Горан Машић, Јован Пејић, Зоран Шандоров, Давор Досковић, Горан Таировић, Владимир Стојковић, Предраг Шепељ, Александар Бахун, Милорад Грубор, Владимир Зорјан, Синиша Пејаков, Небојша Шогоровић, Бранко Рошу, Жељко Андрић; ***војници:*** Бојан Здравић, Александар Толимир, Чедомир Радловачки, Атила Тот, Чаба Киш, Стеван Николић, Драган Стајић, Пантелија Миливојевић, Младен Николић.

ОРКЕСТАР СНП-а

Концертмајстор: Сергеј Шаповалов / Владимир Ћуковић
Клавирски сарадник: Данијела Ходоба Леш / Страхиња Ђокић
Корепетитор балета: Дејан Бркић
Асистент редитеља за сценски покрет: Лидија Радованов
Асистент костимографа: Снежана Хорват
Асистент сценографа: Нада Даниловац
Инспицијенти: Тања Цвијић, Дејан Теодоровић
Суфлери: Милана Цап, Александра Мајтан
Превод и титл: Иван Свирчевић
Мајстор светла: Младен Букарица
Видео пројекције: Ђорђе Верначки; ***аутори слика: деца са аутизмом***

В. д. директора Опере: Бранислав Јатић
Оперативни директор Опере: Ладо Леш
Секретар Опере: Емилија Билић

Премијера: 28. март 2015, сцена „Јован Ђорђевић“

Представа, с једном паузом, траје два сата и четрдесет пет минута
Декор, костими и остала сценска опрема израђени у радионицама Српског народног позоришта.

Саша Штулић и Дарија Олајош Чизмић

Сенка Недељковић

Васа Стајкић, Саша Штулић и Дарија Олајош Чизмић

ГАЕТАНО ДОНИЦЕТИ (Gaetano Domenico Maria Donizetti)

Рођен 29. новембра 1797. у Бергаму (северна Италија), Гаетано Доницети своју изразиту музикалност и даровитост испољава у раном детињству. Ученик Матеја и Мајра, започиње сасвим необичан и интересантан уметнички пут. Већ својом првом опером *Енрико Борїоња*, побуђује велико занимање публике. Исто се десило и са следећим делом *Зораида из Гранаше*, компонованим за Римски оперски театар. После тих успеха, млади композитор напушта своју првобитну, војну службу и посвећује се музици. Ствара широку лепезу озбиљних, комичних, историјских и херојских опера. Прва творевина у којој су заблистале његове праве стваралачке могућности је опера *Ана Болен* (1830). Њоме Доницети постаје композитор којег пореде с Белинијем, аутор који му је био узор и у чијим је операма донекле проналазио инспирацију. Следе *Љубавни напишак* (1832) и *Лучија од Ламермура* (1835), с којима Доницети постаје неоспорни вођа италијанске опере. Након што је, од Напуља и Милана, па до Париза, прошао велики животни и стваралачки пут, Доницетију преостаје још једна станица – Беч, где му указују велике почасти, али доживљава и тешке патње због болести. После опере *Катарина Корнаро* (1844) престаје да пише, нервно растројен враћа се у родни град, где умире 8. априла 1848. године.
Захваљујући изузетној лакоћи стварања, за 25 година рада написао је 73 опере, 28 кантата, 18 гудачких квартета и много других композиција, од којих је велики број данас заборављен.

***

Стваралачки врхунац Доницети достиже у комичним и „полукомичним" операма попут љупког *Љубавноі напишка* и *Дон Пасквала* којима крунише, обогаћен знањем и искуством, целу концепцију комичног жанра, пре свега, традицију 18. века.
Оперу *Љубавни напишак* Доницети је компоновао у Напуљу, на текст Феличеа Романија, аутора мноштва оперских либрета, на која су писали највећи италијански композитори (Росини, Белини, Меркаданте). У основи сижеа *Љубавноі напишка* стоји веровање да у природи постоје чаробни напици помоћу којих може да се задобије љубав вољеног бића.
Чим је добио либрето, почетком 1832. године, Доницети је написао оперу, и то за свега 15 дана, у року који је и за њега био веома кратак. Иако компоновано на брзину, дело је шармантно, веома привлачно, и сасвим приступачно. Музика је весела, ведра, пуна оптимизма и мелодичности, и својом допадљивошћу лако плени пажњу слушалаца.

М. А.

Жељко Р. Адрић и ансамбл балета

ЖЕЉКА МИЛАНОВИЋ, диригент

Рођена 1965. у Београду. Дипломирала на Факултету музичке уметности у Београду у класи проф. Станка Шепића 1988. године; на истом факултету је и магистрирала 2000. године.
Наступала је с оркестром Београдске филхармоније, Симфонијским оркестром Радио-телевизије Србије, Оркестром Опере и театра Мадленијанум, Оркестром Академије уметности из Новог Сада и оркестром Camerata Academica. Током студија ангажована у КУД „Абрашевић“ и хору Београдски мадригалисти. У Опери Народног позоришта у Београду делује од 1988, а као диригент од 1991. Од јануара 1995. до новембра 2010. била је диригент Опере Српског народног позоришта када прелази на Академију уметности у Новом Саду, као ванредни професор на предмету Оперски студио. У СНП-у је дириговала опере: *Трубадур, Набуко, Ријолето, Кавалерија руштикана, Фауст, Мајска ноћ, Кармен, Мадам Батерфлај, Тоска, Боеми, Служавка господарица, Моцарт и Салијери, Сутон, Код Феме на балу, Еро с онога свијета, Слепи миш, Васкрсење, Катарина Измајлова,* балете: *Ромео и Јулија, Лабудово језеро, Жизела* и сценску кантату *Кармина бурана* Карла Орфа.
Носилац је неколико савезних награда стечених током студија, награде Универзитета уметности у Београду, Годишњих награда СНП-а за изузетна уметничка остварења: 2004. за оперету *Слепи миш* Ј. Штрауса, 2005. за праизведбу опере *Васкрсење* Ф. Алфана и 2010. за несебично залагање при реализацији балета *Лабудово језеро* и *Жизела.*
С Опером Српског народног позоришта наступала је на БЕМУС-у (1995), у Центру „Сава“ (2003. и 2004), и у јуну 2006, с опером *Васкрсење,* на Интернационалоном оперском фестивалу у Мишколцу (Мађарска).
Премијера опере *Љубавни напитак* представља део докторског уметничког пројекта Жељке Милановић на докторским студијама на Факултету музичке уметности у Београду, ментор Даринка Матић Маровић, проф. емеритус Универзитета уметности у Београду.

Сенка Недељковић и Небојша Бабић

МИКИЦА ЈЕВТИЋ, диригент

Рођен 1977. у Хорбу, Немачка. Дипломирао дириговање на Националној музичкој академији Украјине у Кијеву 2003. године код професора Алина Власенка и хармонику код професора Павела Фењука.
Од 2001. до 2003. године био је диригент Симфонијског оркестра и Оперског театра града Дњепропетровска у Украјини. Са Гудачким оркестром Кијевске музичке школе наступао је у Шпанији, Пољској, Немачкој, Португалији. Имао је бројне концерте са Националним симфонијским оркестром Украјине. Од 2005. године радио је као диригент оркестра музичке школе у Шапцу.
Од 2011. је стални диригент Оркестра Српског народног позоришта у Новом Саду.
На репертоару има опере: *Евгеније Онјегин, Травијата, Фигарова женидба, Царска невеста, Набуко, Риголето, Мадам Батерфлај, Лучија од Ламермура, Љубавни напитак;* балете: *Крцко Орашчић, Дон Кихот, Лабудово језеро, Грк Зорба, Жизела, Успавана лепотица, Ромео и Јулија* и сценску кантату *Кармина бурана*.
Добитник је прве награде на 1. међународном такмичењу диригената „Стефан Турчак“ у Кијеву 2006. године.

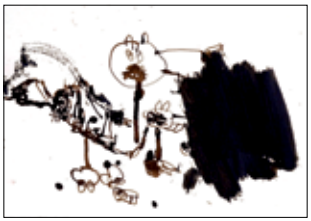

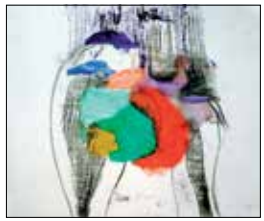

Цртежи деце – видео пројекције

Дарија Олајош Чизмић и Саша Штулић

АНДРЕЈ БЕСЧАСНИЈ (Кијев, 1962)

Украјински оперски уметник, глумац и редитељ. Рођен и одрастао у уметничкој средини (унук је познатог мецосопрана Ларисе Руденко), у Кијеву прво завршава Одсек глуме на Позоришном институту (1983), а потом ванредно студира и соло певање у класи Народног уметника СССР-а, сопрана Е. И. Чавдар. На оперској сцени у Кијеву дебитује још као студент (1988) у захтевној улози Лепорела (*Дон Ђовани*, Моцарт).

Следи период интензивног освајања како стандардног оперског репертоара, тако и концертног, са посебним акцентом на украјинској вокалној баштини. Као њен достојни репрезент успешно гостује у Канади (Отава, 1989). Као победник конкурса Националног театра у Кијеву добија позив из Прага за учешће у продукцији опере *Дон Ђовани*, овога пута у насловној улози. Од тада своју уметничку активност везује све више за чешку оперску сцену. Поред националног театра у Прагу, често наступа и у другим градовима (Либерц, Острава), тумачећи улоге из чешке, руске и светске оперске литературе.

Тумачењем насловне улоге у популарном, првом чешком мјузиклу *Дракула,* осваја наклоност многобројне публике, а представа је са великим успехом приказана и у Москви.

У Чешкој се све више манифестује и његово глумачко умеће. Низ улога, мањих и већих, у омиљеним тамошњим ТВ серијама, као и главне улоге у дугометражним филмовима (*Златна врата*, *Алена*), то потврђују.

Крајем 90. година прошлог века, започиње и своју редитељску делатност. На чешким сценама успешно поставља како познате мјузикле (*My fair Lady, Hello, Dolly!*), тако и оперске представе (*Тајни брак*, *Тако чине све*, *Севиљски берберин*, *Онјегин, Јоланта*). Премијера опере Чајковског, *Јоланта*, реализована је на престижној сцени Националног театра у Прагу у оквиру фестивала „Опера 2005“. Запажена је и његова делатност као продуцента и организатора низа међународних програма и концерата, који су у функцији упознавања и популарисања украјинског културног наслеђа.

У свом репертоару са посебним афинитетом негује и совјетску класичну естраду и наступа са популарним песмама које су тумачили такви великани као што су Муслим Магомајев и Јосиф Кобзон. Наша публика га је упознала као изузетног тумача улоге Дон Ђованија у истоименој опери В. А. Моцарта, у режији аустријског редитеља Паула Флидера (2008).

М. М.

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Уверен сам у то да ће овај *Љубавни напитак* бити другачији од свих претходних. Унели смо одређену дозу новог, пре свега захваљујући приласку делу, који претпоставља да ритам представе буде компатибилан са савременим животом, а да се истовремено сачува суштина оригиналних композиторових идеја кроз пуно поштовање драматургије музике. А она даје јасне сугестије о томе шта би и како требало да изгледа на сцени. /.../ *Љубавни напитак* није везан за конкретне историјске датуме, али то не значи да зато има смисла изместити радњу у космос или актерима ставити мобилне телефоне у руке. Ми смо само незнатно приближили радњу нашем времену, смештајући је на почетак XX века, и померили смо се из села крај Фиренце у јужну Француску, у живописну околину Сан Тропеа. Идеја је да се кроз ликовност усмери ка публици што више позитивне енергије.

М. Вољчко, из интервјуа листу *Дневник,*
22. марта 2015.

Марија Митић Васић и Дарија Олајош Чизмић

Жељко Р. Адрић и Сенка Недељковић

ЉУБАВНИ НАПИТАК

Анализа

/.../ У основи изузетне виталности *Љубавноī напиūка* стоје четири елемента: брзи и весели стил либрета; концизна, али веома ефикасна, карактеризација свих ликова; спонтаност и савршена равнотежа прелаза од комичног – или чак лакрдијашког тона – до сентименталног и патетичног; и на крају, успешан опис амбијента у коме се чиста и идилична сеоска атмосфера непрестано смењује с наивним брбљањем у једном месту чији је трг природно средиште свих важних дешавања и, могли бисмо додати, место одвијања једне врсте позоришта у позоришту.
Над тананим почетним хором (*Bel conforto al mietitore / За жūеоца је задовољсūво)*, који мало подсећа на пасторалну тредицију комичне опере из друге половине XVIII века, истиче се Неморинова каватина *Quanto è bella, quanto è cara*! (*Како је леūа, како је граīа*!), прожета оном заносном меланхолијом, повремено прошарана неспретним самосажаљењем које обележава тај лик. /.../
Марш који најављује Белкореа и његове војнике уводи у оперу прву ноту сеоске светковине, док largetto *Come Paride vezzoso / Баш како је ūрелеūи Парис*, доводи под рефлекторе главни лик који се представља и пева пред сеоским скупом. /.../
Адинино љубазно одбијање Белкореовог удварања изазива коментар хора који у игру убацује јавно мишљење и одржава радњу у живом и враголастом тону, иако музички не баш много оригиналном. Затим, кад из веселог и реалистичког дијалога Адине и Неморина готово неочекивано произађе дует *Chiedi all'aura lusinghiera / Пиūај īолеūарац ласкави*, први пут долази до идиле. Кулминантна сцена првог чина јесте долазак Дулкамаре који се својим свечаним говором обраћа сељацима. На тој страници, Доницети у потпуности открива узлет своје комичне инспирације у Росинијевом стилу, али са самосталношћу у стварању која бучном и метафизичком кревељењу и блиставим лудостима композитора из Пезара супротставља реалистичну живост, једну слику у којој је пародија на рубу истине. Оркестар прати тај лик с великом изражајношћу, а честе измене ритма дају шарлатановој песми не само разноликост и живост, него и привид говора који је повремено прилагођен расположењу слушалаца. У многим аспектима монументалан лик, Дулкамара у позоришту на сцени, којој је седиште сеоски трг, одмах добија улогу шефа глумачке дружине. Дует у коме он Неморину продаје љубавни напитак наставља се и даље на таласу његовог привида, а тако и сцена у којој се Неморино, еуфоричан после првих

гутљаја напитка, суочава с Адином неочекивано сигуран у себе, и он правећи се и глумећи. Начин на који се потом та сигурност претвара прво у зебњу, затим у дирљиви страх, а онда у гротескно очајање у терцету Неморино – Адина – Белкоре, и у кончертату којим се завршава чин, представља још једно мало Доницетијево ремек-дело. /.../
На свечаном ручку, којим почиње други чин, и у баркароли *Io son ricco, e tu sei bella* / *Ја сам богат, а ти лепа*, налазимо атмосферу сеоске светковине, али која је живахна и благо претенциозна због иманентне Дулкамарине фигуре. /.../
У међувремену, Адинино самопоуздање расте и она се, између препуштања осећањима и кокетирања, супротставља чак и упорној Дулкамариној говорљивости. Када је будемо чули да пева благим и веома нежним гласом (*Prendi, per me sei libero* / *Узми, за мене си слободан*), њено претварање у искрену и заљубљену жену, после силног инаћења и дволичности, неће нас изненадити, јер то је с истанчаном вештином извео Доницети – и сам Романи. Али, између та два велика Адинина момента, кроз онај романтични бол среће који је изражен драгоценом и разрађеном мелодијом *Furtiva lagrima*, уздиже се Неморинова љубав. Права идилична атмосфера која у финалу обавија Неморина и Адину, несумњиво је један од врхова које је Доницети дотакао током читаве своје композиторске каријере.

Успех опере

Можда Доницети није очекивао тријумф од *Љубавног напитка*, и у почетку га је потценио. Пишући Симону Мајру, четири дана после премијере, само је изјавио: „*Газета* је оценила *Љубавни напитак* и рекла да је одличан, верујте ми, одличан!“ Осим тога он није имао много поверења у певаче и, као што је касније причала Емилија Бранка (супруга Ф. Романија), наводно је рекао Феличеу Романију: „Слушај, пријатељу, имамо примадону Немицу, тенора који муца, комичара с јаћим гласом, баса који није бог зна шта. Али, ипак морамо да осветламо образ.“ Када је опера изведена, 12. маја 1832. у позоришту Канобијана, у Милану, успех је био огроман и следиле су чак тридесет две репризе. /.../
Љубавни напитак је убрзо тријумфовао и у другим градовима. Године 1833. одушевио је публику позоришта „Карло Феличе“ у Ђенови, 1834. се вратио у Канобијану, у априлу 1835. је први пут изведен у иностранству (Беч), а 27. септембра исте године је приказан у Скали. Од онда до данас није силазио с репертоара.

Родолфо Челети, *Водич кроз оперу,* Плави круг, Београд 2008.

Маја Андрић и Владимир Стојковић

САДРЖАЈ

Први чин

На градском тргу испред крчме, окупљају се сељани пред полазак у поља. Адина, мало даље, присутнима чита (стару келтску легенду) како је Тристан успео да поврати Изолдину љубав уз помоћ љубавног напитка. За то време Неморино размишља о својој несрећној љубави према Адини. Долази наредник Белкоре, који је такође заљубљен у Адину, и користи прилику да је запроси. Адина га одбија, као што ће мало касније одбацити и љубавну понуду Неморина. Стиже доктор Дулкамара и присутнима хвали свој специјални лек који лечи све болести и враћа младост. Неморино од њега тражи напитак од којега се Изолда заљубила у Тристана, и Дулкамара му за један златник продаје боцу вина, обећавши да ће „лек", за само један дан сломити Адинин отпор. Оставши сам, Неморино, потпуно уверен у дејство напитка, почиње да га пијуцка, и кад наиђе Адина, понаша се према њој равнодушно, дајући јој на знање да је више не воли. Адина, разљућена, одлучи да га казни и видевши Белкореа, саопштава му да је спремна да се одмах уда за њега. Неморино, очајан, моли је да одложи венчање за бар двадесет четири сата (колико је потребно да напитак почне да делује), али Адина га одбије, Белкоре га понижава, а остали му се ругају.

Други чин

Свечани ручак на који је Адина позвала све становнике села и доктора Дулкамару, да прослави скоро венчање с Белкореом. Дулкамара са Адином пева баркаролу (*Io son ricco, e tu sei bella*), а кад дође нотар да их венча, сви одлазе у крчму. Остаје само Дулкамара коме прилази све тужнији и узнемиренији Неморино, питајући га да ли је могуће убрзати деловање напитка. Дулкамара му саветује да купи још једну боцу, али Неморино нема новца и, да би га набавио, ступа у војску код Белкореа, добивши за то двадесет шкуда.

У међувремену се прочује да је умро један богати земљопоседник, Неморинов стриц, и да је он, као једини род, наследио огромно богатство. Све девојке из села почињу да се удварају младићу који постаје храбрији, и све уверенији у дејство напитка, шали се са свима, намерно занемарујући Адину. Адина због тога осећа инат и бол, и примећује да је заљубљена у Неморина. Она се још више збуни кад од доктора Дулкамаре сазна да се Неморино, да би задобио њену љубав и набавио новац за напитак, чак и пријавио у војску.

Сад већ одлучна да поново задобије Неморинову љубав, Адина откупљује уговор који је он потписао, и одбија да се уда за Белкореа. Али, не прихвата савет Дулкамаре да и она узме

Саша Штулић, Жељко Р. Адрић и хор

напитак, изјавивши да има много више поверења у своју лепоту и женске чари. У међувремену, Неморино се вратио мислећи на њу и, заљубљенији него икад, сања да му она коначно узврати љубав (*Una furtiva lagrima*). Долази Адина, враћа му уговор и опрашта се од њега, верујући да Неморино сад може да бира девојку коју хоће, и да не мари више за њу. Али Неморино, на њено чуђење, изјављује да би радије умро него био без ње. Они, напокон, једно другом изјављују љубав и све се завршава у општем весељу, док Дулкамара, напуштајући село, још једном хвали свој чудесни напитак.

Жељко Р. Адрић, хор и балет

ОРКЕСТАР СРПСКОГ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Прве виолине: Владимир Ћуковић, концертмајстор, Сергеј Шаповалов, концертмајстор, Марта Којадинивић, Душан Бирач, Бојан Глушица, Владимир Шару, Милица Тричковић, Роберт Херценбергер, Драгана Милошевић, Марина Цветковић.

Друге виолине: Јованка Мазалица, вођа деонице, Емир Мемедовски, вођа деонице, Нина Бирач, Петар Ивковић, Марица Митровић, Марин Бугар, Александар Узелац, Невена Шимшић.

Виоле: Јожеф Бисак, вођа деонице, Јелена Филиповић, вођа деонице, Борут Павлич, Александар Станков, Роберт Нађ, Радојка Пејаков, Михаило Колесар.

Виолончела: Ибоља Фараго, вођа деонице, Кристина Сабо Токоди, вођа деонице, Милица Свирац, Кристоф Јан, Наташа Чубрило, Теодора Николић, Дамир Налић.

Контрабаси: Синиша Мазалица, вођа деонице, Милан Миланов, вођа деонице, Владимир Лазовић, Звонимир Крстић, Оливера Милушић Налић.

Флауте: Саша Стевановић, прва флаута, Бранкица Ђукић Јатић, прва флаута, Марија Васић, Сандра Катић.

Обое: Вера Драгаш, прва обоа, Владимир Пушкаш, прва обоа, Драго Јелавић, Ива Стилиновић Гардиновачки.

Кларинети: Роберт Борбељ, први кларинет, Рудолф Балаж, први кларинет, Саша Милосављевић, Кароељ Бураи.

Фаготи: Саша Панић, први фагот, Немања Михаиловић, први фагот, Стеван Казимић, Елеонора Стипић .

Хорне: Јелена Гусић, прва хорна, Ненад Васић, прва хорна, Слађана Грлић.

Трубе: Горан Ерић, прва труба, Слободан Драгаш, прва труба, Лордан Скендеровић, Исидор Бобинец.

Тромбони: Стеван Драгаш, први тромбон, Бранислав Аксин, први тромбон, Никола Миланов, Бранислав Пајтић.

Тимпани: Иван Бурка, Милица Грубишић

Удараљке: Золтан Вегше, Јелена Рашковић, Стефан Лубарда

ЉУБАВНИ НАПИТАК НА СЦЕНИ СРПСКОГ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Прво извођење: 19. новембар 1967.
Диригент Маријан Фајдига, редитељ Младен Сабљић к.г., сценограф Миомир Денић к.г., костимограф Стана Јатић, хорове увежбао Еуген Гвоздановић; Зденка Николић (*Адина*), Лучано Манцин / Војислав Куцуловић (*Неморино*), Душан Балтић / Франц Пухар (*Белкоре*), Рудолф Немет (*Дулкамара*), Ирена Давосир Матановић / Александра Животић (*Ђанета*).
Представа је била на репертоару две сезоне, изведена је 15 пута, 6871 гледалац.

Друго извођење: 25. март 1988. на Малој сцени
Диригент Миодраг Јаноски, редитељ Ивица Крајач к.г., сценограф Звонко Шулер к.г., костимограф Мирјана Стојановић Маурич, хор спремио Јурај Ферик, цртежи Ђурђица Мерле к.г., сценски покрет Тереза Чебски; Гордана Којадиновић (*Адина*), Славољуб Коцић (*Неморино*), Бранислав Вукасовић (*Белкоре*), Бојан Кнежевић (*Дулкамара*), Бранка Окљеша (*Ђанета*). У две сезоне изведено је 16 представа, 3029 гледалаца.
Опера је обновљена 25. маја 1991.
Диригент Јанез Говедник, диригент хора Весна Кесић Крсмановић, сценски покрет Јулијана Дутина, подела као на премијери, изведене су 3 представе, укупно 19 представа, 3815 гледалаца.

Треће извођење: 10. мај 1997.
Диригент Имре Топлак, редитељ Воја Солдатовић, сценограф Далибор Тобџић, костимограф Мирјана Стојановић Маурич, диригент хора Наталија Арефјева, кореограф Живојин Новков; Милица Стојадиновић / Данијела Јовановић / Јарослава Бенка Влчек (*Адина*), Славољуб Коцић / Никола Давид / Саша Штулић (*Неморино*), Бранислав Вукасовић / Саша Ковачић / Васа Стајкић (*Белкоре*), Миодраг Милановић (*Дулкамара*), Бранка Окљеша / Санела Чукљаш (*Ђанета*), Владимир Стојковић (*Добошар*), Антал Тири (*Ноштар*). До сезоне 2002/2003. изведене 23 представе, 8048 гледалаца.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ

Позоришни трг 1, 21000 Нови Сад
Телефон: 021/ 6621 411 (централа)

За издавача / АЛЕКСАНДАР МИЛОСАВЉЕВИЋ, управник

В. д. директора Опере / БРАНИСЛАВ ЈАТИЋ
Директор Технике / РАДОСЛАВ БУКУМИРОВИЋ
Уредник / ДУШАНКА РАДМАНОВИЋ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Фотографије / МИОМИР ПОЛЗОВИЋ
Технички уредник / НОРБЕРТ БАРЦАЛ
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА

Штампарија КОМАЗЕЦ, Инђија
Тираж 1000

154. сезона 2014/2015.

www.snp.org.rs